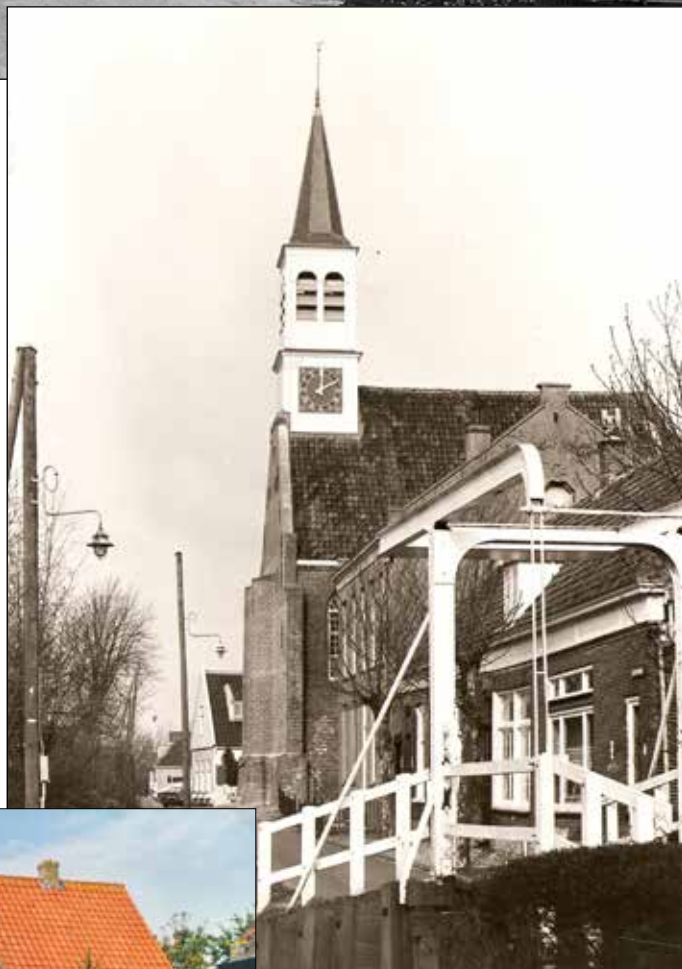

De Croosduyker

Bulletin van de Oudheidkundige Vereniging Landsmeer, verschijnt in het voor- en najaar
Jaargang 24 - nummer 47 - voorjaar 2018

www.oudheidkundigevereniginglandsmeer.nl

RSIN/fiscaalnummer: 8148 85 299

Voorzitter:

Vacant

Secretaris:

H.J. van Breemen 020-4825049 e-mail - henkvanbreemen@upcmail.nl
 06-38643646 secretariaat@oudheidkundigevereniginglandsmeer.nl
Bobelkamp 11 1121 JV Landsmeer

Penningmeester:

Jan Rijswijk 020-4825381 e-mail - j.rijswijk@driebeukighuis.net

Leden:

L.W. Borman	020-4826251	e-mail - l.borman@chello.nl
K. Schaap	020-4824433	e-mail - k.schaap1@upcmail.nl
L. de Kock	020-4821605	
G. de Boer	020-4821921	e-mail - g.boer22@upcmail.nl

IBAN: NL55 INGB 000 4 3398 77 t.n.v. Oudheidkundige Vereniging Landsmeer

BIC: INGBNL2A

Contributie: € 10,-- per jaar (minimaal). Plus eventuele verzendkosten.

De vereniging is opgericht op 8 september 1994

Ingeschreven bij de Kamer van Koophandel onder nummer **40538653**

Redactie: Henk van Breemen, Klaas Schaap en Louck Borman

Redactieadres: Bobelkamp 11 - 1121 JV - Landsmeer

Layout en samenstelling: Henk van Breemen

Drukwerk: Editoo B.V. - Arnhem

Behoudens hier aangehaalde oude krantenberichten, mag niets uit deze uitgave worden vermenigvuldigd, gepubliceerd, verspreid of anderszins overgenomen zonder vooraf schriftelijke toestemming van de Oudheidkundige Vereniging Landsmeer.

In dit nummer o.a.

Blz. 3 - Voorwoord	Blz. 11 - De achtste juni 1946 en wat er daarna gebeurde
Van de penningmeester	Blz. 18 - Huize Heijdeman
Blz. 4 - Uitnodiging	Blz. 19 - Hengelsportvereniging Landsmeer - Den IJp
Notulen 23e Algemene Ledenvergadering	Blz. 20 - De volière in het Wijkpark Nieuwe Gouw
Blz. 6 - Jaarverslag 2017	Blz. 22 - IJszeilen de passie van Wim van Acker
Blz. 8 - Van Bevervoordenhof	Blz. 24 - Weet je nog wel?
Blz. 10 - Suzannasluis	Blz. 26 - De foto van toen
Rectificatie luchtfoto Den IJp	Blz. 28 - Tentoonstelling 21 en 22 april 2018

Voorwoord

Beste leden van de O.V.L.,

Voor u ligt weer een nieuw uitgave van de Croosduyker 47 in een nieuw kleurig jasje, wij hopen dat u er van geniet. Ook ontvangt u met deze Croosduyker de uitnodiging voor de 24e Algemene Ledenvergadering. Na de meestal snelle vergadering krijgen we een lezing-presentatie door Dick Keijzer met als titel **“Dorpsfiguren van toen en nu”**. Het belooft weer een ware happening te worden. Na deze kwakkelwinter waar je net niks aan had, gaan we weer met volle moed verder. Ook aandacht voor de tentoonstelling **“Rondom De Keering”**, honderden foto's rondom de Dorpsstraat, winkels, bedrijven en van de vele families die daar woonden. De fotoherkenningsmiddagen waren weer succesvol en gezellig, vele namen en jaartallen werden weer ingevuld. Hierbij bedanken wij de scanners, leden van de werkgroep, medebestuurders en mensen die foto's, giften en spullen ter beschikking stelden. De data voor de komende fotoherkenningsmiddagen zijn: **8 maart, 14 juni, 20 september en 1 november**. Alle op donderdagmiddag, **aanvang 14.00 uur** in het Dienstencentrum aan Dr. M. L. Kingstraat 2 B te Landsmeer. Op zaterdag 17 februari i.l. mocht de O.V.L. de jaarlijkse Valentijns prijs in ontvangst nemen. Deze prijs wordt toegekend door D66 aan een vereniging in Landsmeer die zich bijzonder heeft ingezet voor de gemeenschap.

Henk van Breemen - secretaris

Van de penningmeester

Op het moment dat ik dit stukje kopij instuur moet de kascontrole nog plaatsvinden. Wie geïnteresseerd is in de jaarcijfers zal dus naar de jaarvergadering moeten komen. Dat is geen straf want het wordt een interessante avond. Valt er dan helemaal niets te melden op het gebied van de financiën? Wel, een tipje van de sluier kan ik oplichten: we hebben een beter jaar achter de rug dan begroot. Dat komt voornamelijk doordat we hebben kunnen besparen op de drukkosten van ons blad De Croosduyker. Het mooie is dat dit een structurele bezuiniging is en geen eenmalige meevaller. Toch is er reden tot enige zorg, want ons ledenbestand vergrijsst en wordt dus langzamerhand kleiner - diensgevolge de inkomsten uit contributie ook.

Daar kunnen we op twee manieren iets aan doen, zowel wij als bestuur als u, de leden. De ene manier is een ledenwerfactie. Wij als bestuur gaan onze Oudheidkundige Vereniging onder de aandacht brengen van de vele nieuwe (en oude) Landsmeeders via een flyer. En u als leden kunt burens, vrienden en familie attent maken op onze Vereniging. Als welkom krijgt elk nieuw lid dat een jaarlijkse bijdrage van € 15 of meer betaalt het boek “Uit Landsmeer wordt gemeld” cadeau (voor leden buiten het dorp komen daar nog portokosten bij). De tweede manier is een verhoging van uw jaarlijkse bijdrage. Vele leden betalen het minimum bedrag van € 10 per jaar. Op de vorige jaarvergadering is weliswaar aangekondigd dat de minimum contributie zou worden verhoogd tot € 12 per jaar, maar door de reeds genoemde structurele bezuiniging op de drukkosten is besloten deze verhoging in ieder geval één jaar uit te stellen. Echter, een vrijwillige verhoging van uw bijdrage kan altijd. Dat hoeft nog niet eens zoveel te kosten, want onze vereniging heeft zowel een ANBI-status als een Culturele status. Die ANBI-status betekent dat u uw gift (de contributie in dit geval) als aftrekpost kunt opvoeren bij uw belastingaangifte over dat jaar; die Culturele status betekent dat u de grootte van uw gift (contributie) mag vermenigvuldigen met 1,25. Voorwaarde van de belastingdienst is wel dat het totaal van alle giften meer is dan 1% van uw bruto inkomen: slechts het meerdere telt. Een rekenvoorbeeld om dit toe te lichten.

Stel: u heeft de AOW-leeftijd reeds bereikt, u geeft aan zoveel verenigingen etc. dat het totaal aan giften meer is dan 1% van uw bruto inkomen, u valt onder het laagste (18,9%) tarief, u verhoogt uw contributie van € 10 naar € 12, u heeft nog geen gebruik gemaakt van het feit dat onze O.V.L. een ANBI-status heeft. Wat gebeurt er dan. De Culturele status betekent dat de belastingdienst die € 12 op papier verhoogt naar € 15. De ANBI-status betekent dat uw belastbaar inkomen daardoor daalt met € 15. Over die € 15 betaalt u dan ook geen 18,9% belasting. Dat scheelt € 2,70.

Samengevat: het is altijd voordelig om giften aan een vereniging, kerk etc. op te geven aan de belasting.

Jan Rijswijk, penningmeester

Uitnodiging

Algemene ledenvergadering no. 24

Het bestuur nodigt u uit tot het bijwonen van de 24e Algemene ledenvergadering van de O.V.L.

Dinsdag 10 april 2018 in het Dorpshuis

Calkoenstraat 27

1121 XA Landsmeer. Telefoon 020 - 4821582

Aanvang vergadering 20.00 uur

Agenda:

1. - Opening.
2. - Mededelingen uit het bestuur.
3. - Ingekomen stukken.
4. - Verslag Algemene ledenvergadering No. 23 - 2017.
5. - Notulen Algemene ledenvergadering No. 23 - 2017.
5. - Jaarverslag 2017.
6. - Financieel verslag 2017 (tijdens vergadering ter inzage).
7. - Begroting verslag 2018 (tijdens vergadering ter inzage).
8. - Verslag kascommissie.
9. - Samenstelling kascommissie 2018, Piet Smak, Klaas Dobber en als reserve Jan Holvast.
Aftredend, Piet Smak.
Verkiezing nieuw lid kascommissie.
10. - Bestuursverkiezing.
Aftredend maar herkiesbaar Henk van Breemen.
Vacature en eventueel benoeming nieuw bestuurslid.
Kandidaten kunnen zich tot de aanvang van de vergadering opgeven bij de secretaris.
11. - Nieuwe Croosduyker.
12. - Rondvraag.
13. - Sluiting.

Het is altijd de moeite waard om deze ledenvergadering mee te maken.

Dit alles bij het genot van koffie of een drankje u aangeboden door de O.V.L..

Na de vergadering een lezing-presentatie door Dick Keijzer met als thema: "Dorpsfiguren van toen en nu".

Henk van Breemen – secretaris Oudheidkundige Vereniging Landsmeer

Notulen 23e Algemene Ledenvergadering

Dinsdag 11 april 2017

Aanwezig: volgens de presentielijst 84 stemgerechtigde leden.

Afwezig: met kennisgeving: W. Heubers, Alida Keereweer en Lida Bankersen

Agenda:

1. - Opening.
2. - Mededelingen uit het bestuur.
3. - Ingekomen stukken.
4. - Verslag Algemene ledenvergadering No. 22 - 2016.
5. - Jaarverslag 2016.

6. - Financieel verslag 2016 (tijdens vergadering ter inzage).
7. - Begroting verslag 2017 (tijdens vergadering ter inzage).
8. - Verslag kascommissie.
9. - Samenstelling kascommissie 2017, Peter Roest, Piet Smak en als reserve Klaas Dobber.
Aftredend, Peter Roest.
Verkiezing nieuw lid kascommissie.
10. - Bestuursverkiezing.
Onze voorzitter, Arie Porsius is aftredend maar stelt zich herkiesbaar.
Kandidaten kunnen zich tot de aanvang van de vergadering opgeven bij de secretaris.
11. - Stijgende portokosten.
12. - Rondvraag.
13. - Sluiting.

Opening:

Waarnemend voorzitter, secretaris Henk van Breemen heet de aanwezigen welkom en de vergadering wordt om 20.10 uur geopend. Hij memoreert dat dit een bijzondere avond is. Een Algemene Ledenvergadering met een zwart randje in verband met het overlijden op 9 april 2017 van onze voorzitter Arie Porsius.

Mededelingen van het bestuur:

De waarnemend voorzitter vraagt de instemming van de vergadering om dit op deze manier te kunnen doen. Er zijn hierover geen op en of aanmerkingen. Het oorspronkelijke programma zal worden gewijzigd in verband met het overlijden van onze voorzitter, er zullen enkele films worden vertoond.

De waarnemend voorzitter staat stil bij het overlijden van onze voorzitter en spreekt een in memoriam uit. Aansluitend een minuut stilte om onze voorzitter te herdenken.

Ook oud voorzitter en mede oprichter van de vereniging, Maarten Kuiper, wordt in een kort in memoriam herdacht.

Maarten Kuiper was in het najaar van 2016 overleden.

Helaas zijn er in het afgelopen verenigingsjaar 10 leden van onze vereniging overleden.

Voor Maarten Kuiper en de overleden leden wordt ook een kort moment van stilte in acht genomen om hen te herdenken.

Ingekomen stukken:

Drie berichten van verhindering en diverse condoleances in verband met het overlijden van Arie Porsius.

Notulen Algemene ledenvergadering nummer 22 - 2016:

Geen inhoudelijke en tekstuele op en of aanmerkingen. Derhalve worden de notulen onder dankzegging aan de notulist door de vergadering goed gekeurd en getekend.

Jaarverslag 2016:

Geen op of aanmerkingen.

Financieel verslag 2016:

Geen op of aanmerkingen.

Begroting verslag 2017:

De vergadering heeft verder geen vragen over de begroting 2017. Wel wijst de penningmeester op een tekort wat dreigt te ontstaan met ongewijzigd contributiebeleid.

Marina Stil heeft liever dat de financiële stukken ter inzage op tafel zouden liggen.

Verslag kascommissie:

Peter Roest spreekt namens de leden van de kascommissie en geeft aan dat de controle iets anders was dan voorheen.

De kascommissie stelt de vergadering voor om de penningmeester Jan Rijswijk decharge te verlenen.

De vergadering stemt hier met een applaus mee in.

Samenstelling kascommissie 2017:

Peter Roest is aftredend, zijn termijn is verstreken, hij wordt bedankt voor zijn inzet aan de kascommissie. Klaas Dobber treedt toe als kascommissie lid en als reserve kascommissie lid stelt Jan Holvast zich beschikbaar. De kascommissie bestaat nu uit, Piet Smak en Klaas Dobber met als reserve Jan Holvast.

Bestuursverkiezing:

Daar dit agendapunt er anders uitziet dan gebruikelijk door het overlijden van onze voorzitter, vraagt de waarnemend voorzitter aan de vergadering of het bestuur opzoek kan gaan naar een nieuw bestuurslid en in een buitengewone Algemene Ledenvergadering hier op terug mag komen. Deze vergadering, zal conform de statuten, in het na-jaar moeten plaatsvinden. Ook roept de waarnemend voorzitter de leden op om zich aan te melden als bestuurslid. De vergadering stemt hiermee in.

Stijgende portkosten:

Het verzenden van de van de Croosduyker wordt een dure aangelegenheid. Het versturen van één Croosduyker kost momenteel € 3,12. Op jaarbasis is dat dus € 6.24. De machtigingen van de verzendadressen worden in 2017 bijgesteld. De vereniging doet een beroep op die leden die de Croosduyker per post ontvangen, en géén machtiging hebben verstrekt, hun bijdrage daarop af te stemmen.

Uit de vergadering komt de vraag of het mogelijk is de Croosduyker per e-mail te versturen. De waarnemend voorzitter legt uit dat dit kan en dat we ook enkele leden hebben die de Croosduyker ook op deze manier ontvangen.

Wel heeft de vereniging veel oudere leden die de Croosduyker graag in een papieren versie ontvangen.

Voor de drukkosten maakt het niet zo veel uit, want hoe meer hoe goedkoper, met andere woorden, of je nu 750 laat drukken of 800, het prijsverschil is zeer gering.

Ook wordt er door de waarnemend voorzitter naar voren gebracht dat er regelmatig één of meerdere factuurtjes worden bezorgd of verstuurd naar leden die hun contributieverplichtingen niet nakomen en dus de vereniging op die manier extra kosten bezorgen. De administratiekosten worden op € 2,50 gesteld.

Cor Knibbe stelt voor om leden die na twee verzoeken om betaling dit achterwege laten, van de ledenlijst te schrappen. De vergadering is het hiermee eens.

Rondvraag:

Ruud Reeker vraagt wie de Croosduyker per e-mail wensen te ontvangen, slechts enkele leden voelen hier iets voor. Uitgelegd wordt hoe de bezorging van de Croosduyker in zijn werk gaat.

Sluiting:

Verder is er niets meer aan de orde en sluit de waarnemend voorzitter, na de aanwezigen bedankt te hebben voor hun aanwezigheid, om 20.57 uur de vergadering.

Jaarverslag 2017

Vergaderingen:

Het bestuur heeft in het jaar 2017 drie keer vergaderd, daarvan zijn notulen bijgehouden.

Het bestuur en de werkgroep zijn regelmatig bij elkaar geweest, om materialen te documenteren, archiveren en foto's te benoemen. Dit gebeurde in principe elke maandagmiddag van 14.00 uur – tot 16.00 uur in het Dorpshuis aan de Calkoenstraat.

Samenstelling bestuur:

Arie Porsius	Voorzitter (overleden 9 april 2017)
Henk van Breemen	Secretaris
Jan Rijswijk	Penningmeester
Gerard de Boer	
Klaas Schaap	
Leo de Kock	
Louck Borman	

Werkgroepleden:

Alle bovengenoemde bestuursleden
Joop Schmidt
Jaap Wals
Bert Leguijt
Klaas Dobber

Overlijden voorzitter Arie Porsius:

Het afgelopen verenigingsjaar leed de O.V.L. een gevoelig verlies door het overlijden van voorzitter Arie Porsius. Bestuursleden en werkgroepleden zijn naarstig opzoek naar een nieuwe voorzitter.

Ledenbestand:

Het ledenbestand per 31 december 2017 omvat 744 leden. Het ledenbestand vertoont een lichte achteruitgang ten opzichte van 2016, toen waren er op 31 december 747 leden. De ledenwinst had groter kunnen zijn, maar in 2017 zijn ons 16 leden ontvallen door overlijden en ziekten.

Verenigingsblad:

Het verenigingsblad de Croosduyker is ook in 2017 twee maal uitgegeven. Er is in de loop van 2017 gekozen voor een andere drukker. De Croosduyker is nu volledig in kleur, wordt vanaf de drukkerij verstuurd en is aanzienlijk goedkoper.

Exposities in vitrinekast gemeentehuis:

De vitrinekast werd regelmatig door Frans Poulain ingericht met pronkstukken uit het museum “Grietje Tump “. Ook de O.V.L. houdt regelmatig exposities in deze vitrine.

Tentoonstellingen:

In het weekend van zaterdag 4 maart en zondag 5 maart 2017 vond de tentoonstelling over “Kadoelen” plaats. Deze tentoonstelling trok vele bezoekers. Ook de opzet om een groot gedeelte van het Dorpshuis te benutten was goed geslaagd.

De tentoonstelling was daarna nog geruime tijd te bezichtigen in de hal van het Dorpshuis, Eduard Douwes Dekkerhuis en in de Buurtkamer in Kadoelen.

Fotoherkenning:

Er werden vier fotoherkenningmiddagen georganiseerd in het Dienstencentrum Landsmeer. Het bezoek aan de middagen was goed. Ook dit jaar worden er weer vier middagen georganiseerd.

Lezingen en presentaties:

Henk van Breemen heeft diverse lezingen verzorgd met verschillende thema's, o.a. gegeven op scholen en bij diverse culturele verenigingen in de omgeving. Klaas Schaap en Louck Borman gaven een presentatie voor de bewoners van De Keern in Purmerend.

Voor de opening van de “Buurtkamer Kadoelen” werd een presentatie verzorgd door Henk van Breemen met als thema: “Rondom het Meertje”. Op 9 september 2017 werd door de O.V.L. ook haar medewerking verleend aan de Open Monumentendag, die was georganiseerd door de Monumentencommissie Landsmeer.

Op 24 september 2017 werd er door de O.V.L. deelgenomen aan de culturelemiddag in het Dorpshuis te Landsmeer.

Op 30 september 2017 werd mee gedaan aan de opendag in het gemeentehuis van Landsmeer.

Waterlands Archief:

Ook in 2017 is het Waterlands Archief regelmatig bezocht met als doel gegevens te verzamelen over de geschiedenis van “Groot Landsmeer” (Landsmeer, Watergang, Het Schouw, Purmerland en Den IJp).

Samenwerking met de gemeente Landsmeer:

In mei 2017 werden de vijf ANWB informatieborden gerealiseerd in samenwerking met de O.V.L. en de gemeente Landsmeer. Op 30 mei 2017 werd op het Raadhuisplein de officiële opening verricht door wethouder Richard Quakernaat. Tevens werd aan de borden een 24 kilometer lange fietsroute gekoppeld. Hierbij werd door de gemeente Landsmeer in de persoon van Ria de Boer een prachtige folder met routebeschrijving gerealiseerd.

ANBI - status:

De O.V.L. heeft een ANBI (Algemeen Nut Beogende Instelling) status. Ook de culturele status werd aan de O.V.L. verleend. Vooral voor giften aan de O.V.L. kan dat belangrijk zijn voor de schenkers.

Schenken:

Ook in 2017 ontvingen wij regelmatig weer zowel geldelijke als materiële schenkingen in de vorm van oude foto's documenten en voorwerpen.

Henk van Breemen - secretaris Oudheidkundige Vereniging Landsmeer

Door: Klaas Schaap

***P**ersonalia: Jhr. Philippe Adrien Henri van Bevervoorden tot Oldemeule, geboren te Londen op 3 april 1842, als zoon van Jhr. Adrien Jean Eliza van Bevervoorden en Maria Margaretha Ferminet, ongehuwd overleden te Landsmeer op 25 april 1879. Burgemeester van Landsmeer 1874-1879*

Van Bevervoorden was een zoon van de beruchte uitgever en publicist Jhr. Adrien Jean Eliza van Bevervoorden. Deze was auteur, maar was als zodanig niet erg succesvol. Hij was aanvankelijk redacteur kunst van het in Amsterdam verschijnende blad 'De Avondbode'. Hij verloor echter zijn functie toen hij een kappersdochter schaakte en met haar naar Londen vluchtte, waar zij in het huwelijk traden. Door deze 'mesalliance' verloor hij zijn baan en in zekere zin ook zijn aanzien in Nederland. In Londen werd het enige kind uit deze relatie geboren, de latere burgemeester en gemeentesecretaris van Landsmeer. In 1843 werd hij secretaris van de Nederlandse gezant in Brussel en redacteur van het daar verschijnende blad 'Journal de la Haye'. Door ruzie verloor hij ook deze baan. Door alle tegenslagen radicaliseerde hij en werd hij een liberale radicaal. Hij werd bekend onder meer van het door hem geredigeerde en uitgegeven blad 'Asmodée'. Hij wist te voorkomen dat Koning Willem II gechanteerd werd (vermoedelijk inzake een beschuldiging dat deze homoseksuele contacten onderhield), wat hem gedurende het leven van

deze koning een pensioen opleverde. Na het in werking treden van de nieuwe Grondwet van 1848, raakte hij sterk teleurgesteld, omdat hij niet de invloed kreeg die hij gehoopt had te krijgen. Tot zijn politieke contacten behoorde onder meer Karl Marx, met deze en een aantal anderen was hij de oprichter van de Association Démocratique en hij werd de leider van de Nederlandse afdeling van deze beweging. Door zijn ruzie met medestanders en zijn vroege dood in 1851 (hij werd slechts 31 jaar oud) verliep deze afdeling geheel.

Waar zijn enige zoon zijn opleiding ontving is niet duidelijk, vermoedelijk met steun van zijn grootouders van vaderszijde. Hij werd gemeentesecretaris van Schagen en volgens een verslag van de Commissaris des Konings in verband met zijn voorgestelde benoeming tot burgemeester van Landsmeer, verrichtte hij daar goed werk. Hij bracht de gemeentelijke administratie, die in verval was geraakt weer vakkundig op orde. Toen door het verzoek tot eervol ontslag van zijn voorganger de positie van burgemeester van Landsmeer vrij kwam,

Door de benoeming van den tegenwoordigen Titularis tot Secretaris van Almkerk, worden bij deze Sollicitanten opgeroepen naar de betrekking van

GEMEENTEONTVANGER

te Landsmeer, op eene jaarwedde van f 300.— en f 50.— 's jaars, voor het verrichten van werkzaamheden ter Secretarie.

De aan den Gemeenteraad gerichte verzoekschriften, voorzien van de noodige stukken, behooren vóór den 30 Juni aanstaande te worden ingezonden aan de ondergeteekenden.

De infunctietreding is bepaald uiterlijk op den 1 Augustus aanst.

Landsmeer, 7 Juni 1878.

Burgemeester en Wethouders,
VAN BEVERVOORDEN,

De Wethouder,
K. BAKKER.

(9442)

De BURGEMEESTER VAN LANDSMEER maakt bekend, dat de navolgende geborgen **GOEDEREN** zijn aangespoeld aan den IJdijk, onder die gemeente, en roept bij deze ter reclame op elk en een iegelijk, die tot het geborgene vermeent gerechtigd te zijn.

10 Grenen Noordsche Balken (Laddings), ieder lang ongeveer 6 M., dik 4 cM., breed 13 cM.;
 1 Grenen Noordsche Balk, lang ongeveer 6 M.;
 1 Grenen Balk (kolder), lang ongeveer 6 M., aan het einde ingekeept, aan den kop voorzien van een ijzeren Bout;
 1 Grenen Balk (kolder), ongeveer 6 M. lang.
 1 Grenen Noordsche Balk, ongeveer 13 M. lang;
 1 Roei met twee ijzeren Haken;
 1 Ronde (Roei) Riem, in het midden bij het ijzeren oog omvonden met Leer en gebrand met het merk S. T. F.

Landsmeer, 2 Juni 1875.

De Burgemeester voornoemd,
VAN BEVERVOORDEN.

(20794)

— Z. M. heeft aan den offic.-van-gezondh. 2de kl. P. J. L. Döring van het personeel van den geneesk. dienst van het leger in Ned.-Indië, thans à la suite van het koloniaal werfdepot, vergund het dragen der Duitsche medaille, ingesteld ter herinnering aan den veldtocht tegen Frankrijk, in 1870 en 1871; de benoeming van Jhr. Ph. A. H. Van Bevervoorden tot Oldemeule, burgem. van Landsmeer, tot secr. dier gemeente, goedgekeurd.

Een Hulponderwijzer

wordt verlangd te St. Maartensbrug, gemeente Zijpe (N. H.). Jaarwedde f 600.
 Stukken franco aan den Burgemeester.

Burgemeester en Wethouders van Landsmeer noodigen Sollicitanten uit naar de betrekking van **HULPONDERWIJZER** aan de Openbare School voor gewoon lager onderwijs aldaar, op eene jaarwedde van f 600, om hunne bij de Wet gevorderde stukken vóór den 2 Feb. aanstaande in te zenden aan den Burgem.

Indien de benoemde verlangt te bekleeden de betrekking van **Organist** der Gereformeerde Kerk, wordt hem daarvoor eene jaarwedde van f 75 toegekend.

Burgemeester en Weth. voorn.,
VAN BEVERVOORDEN,
de Wethouder,
C. BUNSCHOTEN.

Landsmeer, 48 Jan. 1876. (9229)

☐ Oude krantenberichten uit de Nieuwe Purmerender Courant uit de periode 1875 - 1878. Geeft een goed beeld van de alledaagse zaken uit die tijd.

was hij één van de sollicitanten. De toenmalige Commissaris des Konings –Herman Hendrik baron Röell– vond hem dusdanig geschikt dat hij de enige kandidaat was die werd voorgedragen aan de minister. Een punt in zijn voordeel was, zoals aangegeven, zijn staat van dienst als gemeentesecretaris in Schagen. Daarbij speelde ongetwijfeld mee dat in Landsmeer blijkbaar een vergelijkbare situatie had geheerst, die door zijn voorganger aanzienlijk werd verbeterd. Röell had groot vertrouwen dat Van Bevervoorden dit zou kunnen bestendigen. Bovendien was de commissaris geen enkel nadelig feit over de voorgestelde kandidaat ter ore gekomen. In Landsmeer werd hij naast burgemeester ook benoemd als gemeentesecretaris, in die tijd bij landelijk gelegen gemeenten een niet ongebruikelijke keuze. Zijn overlijden op 37 jarige leeftijd moet plotseling geweest zijn. Dat kan afgeleid worden uit een briefje van een der wethouders, die het overlijden aan de commissaris meldde en daarbij aangaf dat men niet wist welke maatregelen genomen

moesten worden. Het lijkt daarom aannemelijk dat men niet voorbereid was op het overlijden van de burgemeester.

Het van Bevervoordenhof kunt u in Landsmeer vinden links naast Burgemeester Postweg 6.

Bronnen: Hans van Felius, 8 april 2016 - Noord Hollands Dagblad - Noord-Hollands Archief, Archief van het Provinciaal Bestuur van Noord-Holland 1851-1943 (toegang 18), inv.nr. 7576 (voordrachten tot benoeming van burgemeesters) - Genealogie Van Bevervoorden, in: Nederland's Adelsboek 1988 (A-BI), ('s-Gravenhage 1988) - M.J.F. Robijns, Engelbert van Bevervoorde tot Oldemeule, Adrien Jean Eliza, in: Biografisch woordenboek van het socialisme en de arbeidersbeweging in Nederland, deel 4, (Amsterdam 1990) - en speciale dank aan onze oud burgemeester Bernt Schneiders, die als voorzitter van het Nederlands Genootschap van Burgemeesters, voor het contact zorgde met het NGB.

Suzannasluis

Het heeft even geduurd maar de eerste steen van de Suzannasluis in Purmerland is na bijna een halve eeuw weer teruggekeerd op de plek waar ooit in 1637 de steen met veel ceremonieel werd geplaatst. Met dank aan gemeentewerken Landsmeer die voor het transport zorgde.

Verschillende lezers maakten ons er op attent dat de luchtfoto van Den IJp uit 1933 (Croosduyker 46) in spiegelbeeld was afgedrukt. Hierbij dus de juiste weergave. In het midden duidelijk herkenbaar “Ons Voordeel” en als u het lint naar boven volgt is de “Witte Brug” met de toen nog aanwezige pufschuur, duidelijk herkenbaar.

De achtste juni 1946 en wat er daarna gebeurde

Door: Leo Verhoef

Het is zaterdag, 8 juni 1946. Terwijl de kerkklok luidt dat het drie uur moet zijn, maakt een knappe enigszins kalende jonge man zich klaar om overstag te gaan. Zijn naam is Simon Verhoef. Vrienden noemen hem: 'Siem'. Siem, die over vier dagen zijn drieëntwintigste verjaardag zal vieren, heeft een, zoals hij het zelf altijd zegt, 'BM-achtige boot' die hij in 1942 heeft gekocht. De boot heeft liefst 18 m² zeil. Kenners hoefde je niet uit te leggen dat eer de boot eenmaal op volle snelheid was, mocht hij deze al bereiken, Siem de procedure van het overstag gaan reeds moest aanvangen.

De Landsmeerder Breek en het aanpalende water was nu eenmaal beperkt van afmetingen. Niet qua oppervlak, want water hadden ze genoeg daar ten noorden van Amsterdam, het gebied werd niet voor niets 'Waterland' genoemd. De Breek was ontstaan door de ontginning van het Twiske in de jaren 1930, de recessietijd. Het Twiske was voordien een moeras geweest, met vele slootjes en meertjes en alleen per boot bereikbaar geweest. Het zand uit de Breek was gebruikt om het Twiske droog te leggen, waardoor het meer enorm diep was geworden.

bestaat uit vele slingerende, door veenafgraving ontstane, kanaaltjes. Ook zonder fokkemaat wist Siem dit gebied al laverend en loevend met het grootste gemak te doorkruisen. Een aantal keren moest hij er zelfs met zijn boot op uit om te vluchten voor een Duitse patrouille, want hij was sinds 1942 'ondergedoken' geweest. Doch meestal voer hij er met vrienden en vriendinnen op uit, menigmaal in Landsmeer, maar met hetzelfde gemak werd de doorsteek naar de Holysloter Die of de Necker Hop gemaakt, alwaar het samenzijn met bevriende

□ Een baggermolen in "De Breek" aan het werk. De foto is van 1941. Fotoarchief O.V.L.

Siem is de zoon van de ras-Landsmeerder Willem Verhoef, woonachtig aan de Van Beekstraat, die zijn gezin met negen kinderen in het dagelijks onderhoud voorziet door de verkoop van zuivelgoederen en loslopende kippen. Willem heeft in het dorp de naam een zeer vroom mens te zijn, doch placht zich in het dagelijks leven wel eens wat minder godsvruchtig op te stellen.

Siem is een bekwaam zeiler. Vooral in de oorlog heeft hij vele uren doorgebracht in zijn boot. Soms voer hij alleen door het Ilperveld, alwaar hij woonde. Het Ilperveld

zeilverenigingen werd gevierd.

Een van zijn vrienden was de beruchte Dirk de Waal, een man die de naam had het altijd 'beter te weten' en die, evenals Siem, kon lezen en schrijven met zijn boot. Dirk had een 'snuffel', een boot die volgens Siem 'de vorm had van een linnenkast met een punt eraan'. Dirk wist ongekende snelheden te halen met zijn 'snuffel'.

Siem heeft bewogen oorlogsjaren achter de rug. Het waren voor hem geen slechte jaren geweest.

□ Een zeilkamp met BM-s op “De Breek” omstreeks 1937. Fotoarchief O.V.L.

Hij, zo zei hijzelf altijd, ‘rommelde maar wat aan’. Als een ‘handige snuiter’ had hij altijd wel ergens een klusje te doen. Af en toe werkte hij eens een weekje niet, gewoon omdat hij geen zin had, of omdat hij moest vluchten voor de Duitsers. Het maakte Siem allemaal weinig uit. Een baas had hij niet gekend tijdens de laatste oorlogsjaren en hij vond dat hij maar een onbezorgd leventje had kunnen leiden. Het leek daarentegen ook wel alsof Siem zijn normen wat had bijgesteld in deze jaren. Zo is bekend dat hij eens fietste over de Adelaarsweg. Bij het politiebureau aangekomen, ging het luchtalarm af en hij dook een tegenoverliggende portiek in. Het politiebureau werd getroffen door een bom. De deur, waar hij tegen aan stond, werd door het enorme geweld uit de sponning geblazen. Toen de vliegtuigen voorbij waren had Siem zijn colbertjasje uitgeklopt en had hij zijn tocht per fiets fluitend (want Siem was nu eenmaal gewend om te fluiten, op maar ook naast de fiets) voortgezet. Het leek hem toe alsof er niets gebeurd was.

De Landsmeeders waren er over het algemeen niet slechter op geworden in deze bizarre tijd. Zo hadden velen voedsel gesmokkeld naar Amsterdam. Een enkeling had het zelfs gepresteerd om schapenvlees, dat toen fl.1,60 per pond opbracht, op de huid weg te moffelen om het ter verdere consumptie in de grote stad aan de man te brengen. Siem had zich echter nooit bezig gehouden met dit soort praktijken.

Wel was hij een meester geweest in het bestellen van de Duitsers. Zo werd er in het weiland achter hem door de Duitsers een ‘nep Fokker’ gebouwd om de Engelsen af te leiden. De schuit met planken lag vaak naast het werkplaatsje van Siem. ‘s Avonds was het vaak

□ Bezoek minister Lamboog aan het nieuwe bombardementsvliegtuig (Type T). Links de heer Stephan van de Fokkerfabriek. De foto is omstreeks 1930

Collectie Stadsarchief Amsterdam

voorgekomen dat er spontaan planken uit de schuit verdwenen die later werden terug gevonden op de zolder van Siems werkplaats.

Siem had de eerste twee jaar van de oorlog bij Fokker gewerkt, op het bedrijfsbureau. Eerst op de Grasweg in Noord, doch nadat deze gebombardeerd was door de Engelsen was de standplaats Edam geworden. Daar had hij de tekeningcontrole en tekeninguitgifte en de produktieplanning verzorgd. Omdat er voor de Duitsers gebouwd werd (zo bouwden zij onder meer de 'Lucas83', een lesvliegtuig) werd er veel gesaboteerd. Toen werd hij opgeroepen voor de 'Ausbildung'. Hij is toen drie maanden omgeschoold tot bankwerker, om produktie te kunnen draaien voor de Duitse oorlogs-industrie. Daarna moest hij naar Duitsland, doch dat zag Siem, schrandler als hij was, allerm minst zitten en hij besloot onder te duiken.

Hij had het geluk gehad dat een neef van hem, Roef Bakker, ervoor had kunnen zorgen dat zijn oproep uit het archief verdween. Roef, de eigenaar van een taxibedrijf, had de juiste connecties gehad.

Zijn vrienden Klaas Hartman en Jan van der Wielen waren wel slachtoffer geworden van de 'Arbeitszinsatz'. Zij waren te werk gesteld in Ludwigs-haven.

Later had Siem nog tezamen met de teruggekeerde Klaas Hartman en met zijn neef Bertus Verhoef uit de Meerkoetstraat (de latere poelier) een aardig handeltje gehad in het vervaardigen van brochures. Aan de Van Beekstraat 258, achter het ijsfabriekje van Splint

Verhoef, hadden zij een werkplaats ingericht alwaar zij de sieraden zaagden en draaiden. Per zakken van 2.000 stuks leverden zij ze af. Velen daarvan gingen zelfs naar Duitsland. Het zwart geld-circuit tierde weelderig. Nog nooit hadden zij een factuur gezien, of hadden zij hun inkomsten opgegeven aan de belastingheffende instanties.

Het zonnetje staat hoog aan de hemel en schijnt Siem vol in het gelaat. Hij knijpt zijn ogen om de reflecties in het water de baas te blijven. Zijn kalende hoofd (Siem

had al op jonge leeftijd last van diep doortrekkende 'natuurlijke inhammen') maakt een licht verbrandde indruk. De enkele schapenwolken geven het Landsmeerse landschap het volle unieke Rubens-achtige karakter. Slechts weinig gebieden in Holland kunnen zich qua schoonheid meten met deze door ingrijpen van de mens zo fraai ontstane natuur.

Siem verheugt zich op voorhand op het feest dat die avond voor de zoveelste maal georganiseerd zal worden in de jachthaven van Landsmeer, Robinson. De feesten staan bekend om hun gezelligheid en worden doorgaans zeer goed bezocht, mede omdat bijna iedereen wel een of meerdere logés meeneemt.

Hij zal vanavond gaan met zijn vrienden Leo de Kock en Simon Oderkerk. Leo, een telg uit een aardappelhandelfamilie woont aan de Landsmeerderdijk en Simon, een student medicijnen en de broer van Greet, woonde evenals Siem aan de Van Beekstraat. Ze hebben om half acht afgesproken bij Siem thuis.

Siem is bij voorbaat verheugd over het vrouwvolk dat er

□ Van Beekstraat 258, hier was in 1946 ook de meubelmakerij van Worms en Swart gevestigd. Fotoarchief O.V.L.

vanavond zal zijn. Siem staat bekend als een echte vrouwenversierder. Hij had in de loop der tijd zeker twintig vriendinnen gehad met wie hij, zoals hij dat zelf zei 'zo nu en dan het riet in dook'. Siem was altijd een gezonde Hollandse jongen geweest

□ De beide hoofdrolspelers, links Siem Verhoef en rechts Jopie Verhoef-Krul. De foto is gemaakt omstreeks 1967. Fotoarchief O.V.L.

Tegen het eind van de middag, het moet rond een uur of vijf zijn, rijdt Johanna Ida Maria Krul, bij vrienden bekend als 'Jopie', Landsmeer binnen, op haar fiets, die voor het eerst weer was voorzien van echte banden. Jopie, een 25 jaar jonge knappe kleine donkergekrulde vrouw met een sierlijk gevormde bril, waardoor zij vol levensvreugde en met een aan verbazing grenzende interesse, het leven aanschouwt, gaat op bezoek bij haar vriendin Greet Oderkerk om zich des avonds tezamen te mengen in het feestgedruis in de Robinson. Jopie is nog herstellende van de voor haar en haar gezin zo zware oorlogsjaren; zij oogt mager. Het misstaat haar echter niet. Juist de laatste jaren waren een beproeving geweest, waarbij zij menigmaal zielsalleen schaars voedsel moest inzamelen voor het gehele gezin. Het gezin bestond uit liefst negen mensen, ten gevolge van het hertrouwen van haar ouders en de verzorging van haar moeders broer Anton, wiens vrouw op dramatische wijze omkwam in het kraambed. Jopie had haar natuurlijke vader nooit gekend. Die had, toen zij nog een baby was, de benen genomen.

Eenmaal ging zij op haar fiets met houten banden naar Overijssel naar een boer, waar ze ooit voor de oorlog de vakantie hadden doorgebracht, om eten te halen. Daar is ze toen tien dagen verbleven. Met een volgeladen fiets kwam zij toen terug. Daar had zij toen wel het een en ander voor moeten achterlaten. Zo waren de boeren niet ongecharmeerd van allerlei textiel, zoals gordijnen en beddegoed. Aan haar peetvader had zij niet zoveel gehad, bescheiden als hij was, was bedelen voor eten niet zijn sterkste kant geweest. Haar moeder had door het gebrek aan eten en vitamines zelfs bijna het leven gelaten in de oorlog.

Regelmatig was zij in de oorlogsjaren naar haar vriendin in Landsmeer gegaan om 'even bij te tanken'. Vreemd genoeg had het dorpje Landsmeer, ondanks dat het hemelsbreed op nog geen vijf kilometer van haar ouderlijk huis lag, het in die tijd veel beter gehad. De belangrijkste oorzaak lag in het feit dat bij haar in de omtrek (Jopie woonde aan de Watergangseweg in Amsterdam-Noord) slechts één boer actief was, de als een vrek bekend staande, boer Knoop. Ging je bij hem een zakje

schillen ruilen voor een fles melk dan was je er zeker van dat deze zo afgeroomd was dat deze een donkerblauwe kleur had gekregen. Alleen de boeren in Zunderdorp en Ransdorp gaven nog wel eens wat. Landsmeer was daarnaast door de Duitsers zorgvuldig gescheiden van Amsterdam Noord.

Jopies gezin had de ongelukkige situatie gekend een batterij Duitsers met het fameuze afweergeschut 'Dikke Berta' voor de deur te hebben. Deze bevond zich aan de overkant van de Watergangseweg in het weiland. Zij was gewend geraakt aan de herrie dat het geschut iedere keer had gemaakt. Zelfs in Landsmeer was dit te horen geweest. Juist omdat zij 'de moffen' op steenworp afstand hadden gehad, waren zij er zeker van geweest zich na 'Sperrzeit' niet buiten te wagen.

Jopie had gedurende de gehele oorlog moeten werken, doch spaarcenten had zij er niet aan over gehouden, omdat alles was opgegaan aan het kopen van eten, veelal tegen woekerprijzen. De eerste oorlogsjaren had zij gewerkt bij de 'Inspectie voor de prijsbeheersing' op de Emmastraat 35. Deze dienst nam goederen in beslag wanneer de gehanteerde prijzen de door de Duitsers gestelde normen overtroffen. Eenmaal had Jopie, bij wijze van grap in een (in beslag genomen) mannenonderbroek op tafel gedanst. Voor deze daad werd zij op staande voet ontslagen. Een handtekeningenactie van haar collega's had er toen voor gezorgd dat zij terug mocht komen.

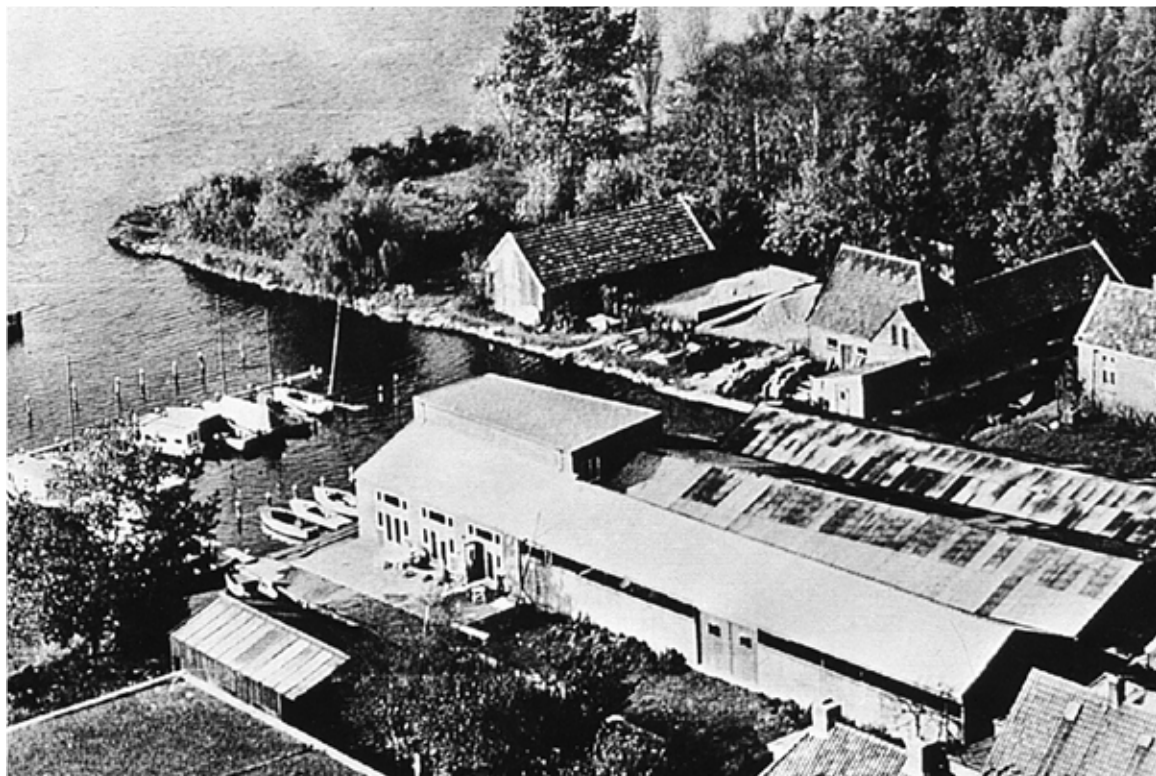
Bij de 'Inspectie voor de prijsbeheersing' gebeurden twijfelachtige zaken. Er werkten over het algemeen hoog opgeleide en rijke mensen die er een eigen driezitsbank op na hielden, maar tevens een privésecretaresse met wie 'ze niet alleen de post doornamen'. Omdat er veel Duitsers over de vloer kwamen en omdat haar fiets door de Duitsers was geconfisqueerd, geraakte zij uiteindelijk in 1943 bij de, als zeer sociaal bekend staande, kabelfabriek 'Draka' te Amsterdam Noord aan de slag.

Toen de oorlog eenmaal was afgelopen, op de dag na Bevrijdingsdag, had Jopie nog moeten rennen voor haar leven. Zij was juist op de Dam aanwezig om de bevrijding te vieren toen er plotseling vanuit de Grote Club met mitrailleurs werd geschoten op de aanwezi-

gen. Twaalf doden was het trieste gevolg geweest. Jopie was daarbij in de paniek haar schoenen verloren en is toen op haar sokken terug naar Nieuwendam gelopen.

Greet, die zij reeds kende vanaf het eerste jaar van de Mulo in 1934, was eveneens een begeistert zeilster. Die middag echter was ze niet op de Breek actief, omdat zij haar moeder moest helpen bij het bereiden van de maaltijd, want als haar vriendin Jopie langs kwam werd er altijd extra aandacht besteed aan het eten. Dat gold zeker in de oorlogsjaren. Greet had daarbij het geluk 'van goede komaf' te zijn. Aan eten was bij haar nooit gebrek geweest.

Ook Jopie was al regelmatig uit zeilen geweest, meestal met haar voormalige vriend, de beruchte Japie Rood uit Schellingwoude, maar ook al een aantal keren was zij in Landsmeer geweest, in het Ilperveld en op de Breek. Daar was zij Dirk de Waal ook tegengekomen, waar zij eveneens samen mee op de Mulo in Noord had gezeten. Jopie had zes jaar lang, vanaf haar zestiende, verkering gehad met Arie Oortwijn, de broer van Ciska, waarmee zij later (de rest van haar leven) bevriend zou blijven. Daarna had zij nog wel drie vriendjes gehad, maar momenteel was zij weer vrij. Zij was benieuwd naar de Landsmeerse jongens, over wie ze al zoveel smeulige details had gehoord van haar vriendin Greet.

□ Zuideinde 8 - Jachthaven "Robinson" nog met de karakteristieke loodsen. De foto is van voor 1960 en afkomstig uit het O.V.L. archief.

Tegen achten stroomt de Robinson aardig vol. Het feest vindt plaats in de loods waar normaliter in de wintermaanden de boten liggen. Speciaal voor deze gelegenheid is deze schoongemaakt en zijn er aan de wanden kleden opgehangen. Tevens is er een klein podium gemaakt, want er zou die avond, zoals te doen gebruikelijk, een bandje optreden. Dit maal was het het trio van 'Theo Lelie uit Den IJp. Theo, een muzikaal wonder en een echte 'alleinunterhalter', was met name berucht om

□ Theo Lelie, muzikant en "burgemeester" van Den IJp.
Fotoarchief O.V.L.

zijn accordeon spel.

De stoelen staan ordelijk naast elkaar, opdat alle genodigden optimaal kunnen genieten van de optredens. Jopie heeft, samen met haar vriendin Greet, plaats genomen aan de linker kant van de zaal. Enigszins gespannen kijken zij om zich heen of zij nog bekenden zien. Jopie herkent Dirk, die zij enthousiast begroet. Siem en zijn vrienden Simon en Leo arriveren even over achten. Er zijn nog vele stoelen vrij. Simon ziet zijn zuster Greet zitten en loodst zijn vrienden er naar toe. Siem gaat achter Jopie zitten en denkt 'wat is dat voor een lekker ding?'. Hij stelt zichzelf voor en al spoedig raken zij in een dialoog waarin alle koetjes en kalfjes behandeld worden. Siem vertelt onder meer dat hij een eigen zeilboot heeft en dat hij vanmiddag nog gezeild heeft op de Breck met een aantal kompanen. Jopie zet het gesprek plichtsgetrouw voort, doch echt

interesseren doet Siem haar niet. 'Wat lopen hier toch een boerenpummels rond', denkt ze terwijl ze de zaal rondkijkt.

Siem vertelt dat hij over vier dagen drieëntwintig wordt. 'Hij is nog wel lekker jong', denkt Jopie en 'daarbij is een jongen met een eigen zeilboot niet echt onaantrekkelijk'. Jopie vertelt dat ze in Amsterdam Noord woont aan de Watergangseweg. Siem is daar, volgens hem, weleens geweest en realiseert zich dat het een eind fietsen is. 'Kalere, zo'n verre griet moet ik nooit hebben', meldt hij haar ongegeneerd. 'Het is echt een boer', denkt Jopie die hem nog eens goed observeert en tot de conclusie komt dat zijn rode stropdas opvallend goed kleurt bij zijn gezicht, maar niet bij zijn kleding, die er overigens best mee door kan.

De optredens beginnen en met verwondering kijken ze naar het muziekensemble. 'Wat kan die Theo spelen, zeg', daar zijn zij het beiden over eens.

Na de optredens worden de stoelen aan de kant gezet en is het tijd om te dansen. Uit de grammofoon klinken de tonen van Glenn Miller en zijn band. Siem vraagt Jopie ten dans en dat blijkt beter te klikken dan hun eerdere gesprekken.

Het feest duurt tot een uur of twee. Gedronken hebben ze dan nauwelijks. Drank en het geld daarvoor is spaarzaam. Alleen tijdens het zeilen kwam het nog wel voor dat ze een clandestiene fles jenever bij zich hadden. Die dronken ze dan met een man of twintig leeg.

Siem is een heer, dat heeft hij in zijn opvoeding nog wel meegekregen. Hij biedt Jopie aan haar op de fiets te begeleiden naar de Watergangseweg. Ze fietsen over het Zuideinde naar de Landsmeerderdijk. Beiden hebben ze hun voorlamp aanstaan die gevoed wordt door de dynamo. Een achterlicht hoefde nog niet, wel was een wit spatbord verplicht. In Landsmeer waren die bijna allemaal wit geschilderd door Meester Davids, die met een emmertje verf de huizen was langs gegaan om op die manier in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is een zwoele avond, ongewoon warm voor de tijd van het jaar, het is immers nog geen zomer. Een volle maan dreigt in het westen onder te gaan. Ze passeren het huis van vriend Leo en later draaien ze de Buiksloterdijk op om daarna het Noord Hollands kanaal over te steken bij de Waterkering. Op de hoek van de Nieuwendammerdijk passeren ze de zaak van Hoek de bakker. Jopie vertelt dat dat een vieze vent is, omdat 'hij je altijd onzedelijk wil betasten als je een brood komt kopen'.

Het is inmiddels half drie geworden als ze bij het huis van Jopie zijn aangekomen. Siem had tijdens de rit nog getracht zo veel mogelijk tijd te rekken door alternatieve routes voor te stellen en te zeggen dat zijn fiets wel erg zwaar liep, omdat de achteras niet meer helemaal goed in de lagers zat. Doch nu is het einde van het tochtje

toch onomkeerbaar. Hij realiseert zich maar al te goed dat hij haar toch wel erg leuk had gevonden. Vooral haar prachtige haar en haar aparte stem hadden hem iets gedaan. Op een zakelijke manier nemen zij afscheid en Jopie bedankt Siem vriendelijk voor het feit dat hij zo hoffelijk is geweest haar naar huis te begeleiden. Alleen een voorzichtig kusje zit er die nacht in voor Siem.

Enigszins teleurgesteld, doch met duidelijke vlinders in de buik, aanvaardt Siem de terugreis. Onderweg kan hij nog maar aan één ding denken, terwijl hij zich tegelijk realiseert dat alle afstanden verder dan de gemeentegrens van Landsmeer eigenlijk te groot zijn.

De volgende ochtend wordt Jopie al vroeg wakker, dat was zij nu eenmaal gewend en een echt goede slaper was zij vanaf haar vroege jeugd al niet meer geweest. Tijdens het ontbijt vertelt zij haar moeder dat ze 'nu toch door een boeren pummel thuis gebracht is' en ze gaat in op het feest en de jongen die ze daar had ontmoet met als belangrijkste kenmerk die veel te rode stropdas. Haar moeder hoort het verhaal gelaten aan. Zij maakt zich toch wel wat zorgen om Jopie die na de zes jaar durende verhouding met Arie alleen nog wat losse flodders heeft gekend. Ze is immers al vijfentwintig en moet toch een goede marktpartij zijn, volgens haar. De zondag verloopt in eerste instantie als alle andere zondagen. Het is weer een mooie dag en naar de kerk hoeft Jopie niet. Haar moeder is een overtuigd atheïst en daar is zij niet bepaald droevig om.

Net als zij in het middaguur een kopje thee voor het gehele gezin wil inschenken, luidt de deurbel. 'Wie kon dat nu zijn?', denkt zij. Haar moeder doet open en treft aan de deur een kalende jonge man gekleed in een lichtkleurig colbertje met een rode stropdas daaronder. 'Is Jopie wellicht thuis?', vraagt de jongeman en Siem wordt binnen gelaten om even later samen met gehele gezin van een kopje thee te genieten. Siem blijkt een brutale kerel en voert welhaast de boventoon in de gesprekken die volgen, terwijl hij toch in een huis vol met vreemden zit. Jopie voelt zich bepaald ongemakkelijk en ergert zich over het feit dat Siem de stoute schoenen had aangetrokken om haar met een bezoek op te luisteren. Aan de andere kant vindt zij het wel grappig om te zien met welk een gemak en hoe eigenzinnig Siem zich opstelt in de gesprekken, waarvan zij niet eens weet waar ze over gaan, geobsedeerd als ze is.

Bij het afscheid vertelt Siem aan Jopie dat zijn broer Wim gaat trouwen op 20 juni met zijn verloofde Gerdien. Enigszins verlegen vraagt hij haar of zij mee wil gaan naar het feest in Zaandam, omdat hij, zoals hij dat zei 'geen grietje heeft'.

Overrompeld door dit verzoek antwoordt Jopie dat zij met hem mee zal gaan en dat zij op de twintigste om drie uur bij hem zal zijn.

Terug in de huiskamer zegt Jopies moeder: 'Nou die boerenpummel valt wel mee, hij kan best z'n bekkie roeren'. 'Misschien heeft ze daar wel gelijk in', vraagt Jopie zich af.

Twee dagen vervliegen en Jopie denkt zo nu en dan nog, enigszins lacherig, terug aan het feest en de jongen die haar had thuis gebracht. Ze herinnert zich dat hij gezegd had dat hij de twaalfde jarig zou zijn. Omdat zij op de een of andere manier een bepaalde vorm van medelijden voor hem voelde, waarom wist zij niet, misschien was het wel vanwege die vreemde stropdas, besloot zij een kaart te sturen. Voor Siem was dit een hart onder de riem om zijn avances verdere kracht bij te zetten.

Op die bewuste trouwdag was Jopie een grote bezienswaardigheid. De hele dag had de familie van Siem haar nagekeken. 'Siem met een nieuw grietje', zeiden ze tegen elkaar. Op zich was dat geen bijzonderheid, maar wel dat Siem daarmee in de openbaarheid trad, want dat was men niet gewoon geweest van Siem. Daarna is hun liefdesverhouding stormachtig verlopen. Reeds negen maanden later (u begrijpt waarom) trouwden zij, op 6 maart 1947. Na de barre winter van 1947 werd ook deze dag gekenmerkt door de enorme kou. Het sneeuwde zelfs die dag en het verhaal gaat dat Siem klappertandend de demi van zijn schoonmoeder heeft moeten lenen.

Vijftig jaar later, vierden zij hun vijftig jarig huwelijksfeest in een huisje in de Ardennen, tezamen met hun dochter Anneriek, haar man Henk, hun kinderen Anne en Stef en hun hond Egier en met hun zoon Leo en zijn vriendin Ellen.

Op 16 april 1997 vierden zij hun huwelijksfeest in Noord Scharwoude, tezamen met familie en vrienden. Aldaar werd dit verhaal aan Jopie en Siem overgedragen en werd er op hun getoast met de wens dat zij minimaal de zestig jaren samen zouden volmaken.

PERMA ALUMINIUM JALOEZIE

DE JALOEZIE
MET DE LAAGSTE PRIJS
EN DE KORTSTE LEVERTIJD

(5 JAAR GARANTIE)

Fabrikant:
BAKKER en ZADEITS

Kantoor:
Van IJsendijkstraat 213, Purmerend,
Telefoon (02990) 4601.

Vertegenwoordiger: **FA. SIMON VERHOEF**,
Zuideinde 6-8 - Landameer - Telefoon (02908) 1729

Het verhaal van een oud pand aan de Dorpsstraat 64. Het is voor uw opgetekend door Klaas Schaap. De foto is van omstreeks 1910 en is afkomstig uit het archief van Martin Hendriks uit Finland. Links is nu Deen gevestigd en de brug is een duikertje geworden, de sloot is nog gedeeltelijk aanwezig, al is het niet veel meer en wordt de sloot na elke ingreep smaller. Op de plek van het Heijdemanhuis is nu de dierenartsen praktijk gevestigd.

Johan Hendrik Heijdeman werd op 1 november 1804 te Wolterop in Duitsland geboren en is op 10 april 1893 in Landsmeer overleden. Hij trouwde met Elisabeth Lukken geboren op 1 maart 1808 te Oostzaan en vestigen zich in Landsmeer om daar een textielwinkel en een kleermakerij te runnen. Na de dood van dit echtpaar werd hun zoon Jan Hendrik Heijdeman, die gehuwd was met Aafje Stevens, hun opvolger. Destijds was zijn gezin het enige katholieke gezin in het dorp Landsmeer. Tussen 1885 en 1890 werd dit huis verbouwd en kreeg het dus zijn latere vorm met de kleermakerij op de eerste etage, waar de bediende, Jan van Moock, geboren te Amsterdam op 21 juli 1827, gezeten met gekruiste benen op de grote kleermakerstafel, zijn werkzaamheden verrichtte. Hendrik Jan Heijdeman werd op 24 mei te Landsmeer geboren en overleed aldaar op 9 mei 1914 op 65 jarige leeftijd. Na het overlijden van de kleermaker Heijdeman werd de woning verkocht aan: Dirk Pietersz Goede. Omstreeks 1920 werd Simon Jacobsz Goede, de nieuwe eigenaar, maar deze verkocht het huis in 1928 aan Klaas Jansz Goede, die zelf de

woning ging bewonen. Toen hij naar de Van Beekstraat verhuisde, werd de woning bewoond door zijn zuster Trien Goede en een gedeelte door de legendarische schooljuffrouw van Zijl. Nadat zij vervangende huisvesting hadden gekregen, betrok omstreeks 1960 Klaas Plemp het pand, die daar zijn kruidenierswinkel vestigde. Toen hij in september 1982 naar het winkelcentrum verhuisde, kwam sportschool "Fits" in het pand. Uiteindelijk is het pand in 1999 gesloopt waarna nu het huidige appartementen complex voor in de plaats is gekomen.

Hengelsportvereniging Landsmeer - Den IJp

Door: D.P. Roozendaal

De Hengelsportvereniging Landsmeer-Den IJp werd op 29 januari 1962 opgericht. De vereniging werd op 27 december 1962 Koninklijk goedgekeurd. Sinds 1976 is deze Koninklijke goedkeuring echter niet meer noodzakelijk.

Toen ik in 1964 in Landsmeer kwam wonen, vertelde men mij: iedereen heeft een (roei)boot, een (bamboe)hengel en er wordt door iedereen fanatiek gevestigd. Van moeder-de vrouw wordt verwacht dat zij een lekker potje stoofaal kan klaarmaken. Van elke visser neemt men aan, dat hij lid is van de HSV-LDI. Dus meldde ik mij aan bij de secretaris Piet van der Linde op het Zuideinde. De ontvangst was koel, zelfs een beetje afwijzend: "Weer een vreemde aan de deur," zei hij. "Ja, we zitten niet te wachten op nieuwe leden, meestal zijn ze na een jaar weer verdwenen. Het zijn net duiven. Ze eten je voer op, schijten op je platje en weg zijn ze." Ik legde hen uit, dat ik vaak viste in de wateren rond Schagen, 's-zomers op baars, in de herfst op snoek en ik was lid van de HSV "De Baars" in Schagen. Ik vertelde Piet, dat de visrechten in Schagen "gescheiden" waren, d.w.z. de aal voor het beroep en de schubvis voor de sport. In Landsmeer bleken de visrechten in handen van het beroep te zijn. De sportvissers visten op "machtiging" van de beroepsvissersverenigingen Landsmeer en Den IJp. Er dreigden visrechten te gaan naar Amsterdamse viscolleges. Tijd dus om in Landsmeer een hengelsportvereniging op te richten. Dit gebeurde in 1962 in jachthaven "Robinson", in aanwezigheid van o.a. Jan Pronk, Piet van der Linde, Henk Rood, Klaas Dobber en nog een paar anderen. Doelstelling: 1e het bevorderen en verheffen van de hengelsport, 2e het verdedigen van de belangen van die sport, 3e beschermen en verbeteren van de visstand. Voorzitter Ger Speek, Klaas Dobber en Piet van der Linde zorgden voor een goede verstandhouding met de beroepsvissers. En nu was het zaak het bestaansrecht van de hengelsport-vereniging te bewijzen. Belangrijk was het pachten van visrechten. Dan komen de leden vanzelf. Iedereen wil toch vissen! We organiseerden viswedstrijden voor de leden. Maar ook voor de schoolkinderen, ouderen en zelfs voor dames. Het was een

mooi gezicht zo'n 100 schoolkinderen langs de waterkant in het Twiske te zien hengelen. Onvergetelijk zijn de viswedstrijden van ouden-van-dagen uit Landsmeer en IJpendam in het wijkpark van de Havezathe. 's-Morgens vroeg werden 100 klapstoeltjes neergezet door leden van de Baarsclub, de bamboehengels waren klaargemaakt door Ome Joop (Joop Mozes) en de pieren waren gestoken door Jan Sijmons. Wat een mooi gezicht al die mannen en vrouwen in hun zondagse kleren langs de waterkant! Dames zorgden voor koffie en koek. Na afloop van de wedstrijd vond de prijsuitreiking plaats in het clubgebouw van "Vrij en Blij". Dat was een groot feest! Ja, dat waren nog eens tijden. Nu is alles anders. Mensen vissen meer individueel. De Baarsclub telde

□ Jan Pronk (alias "De Regenmaker") in zijn element.
Fotoarchief O.V.L.

vroeger 30 leden, helaas nu ter ziele. Voor de jeugd zijn er wel vislessen in Speeltuinenvereniging "Jonge Kracht". De snoek-(baars) competitie is voorlopig opgeschort, er waren te kort (4) deelnemers. In de periode 1966 tot 1995 ben ik actief geweest als secretaris, later als voorzitter. Nu volg ik de visserij in ruste.

Door: Jan Heukelom - Cartoon: Arend van Dam

***D**e volière in het Wijkpark Nieuwe Gouw te Landsmeer 1970-2016. Een impressie van Jan Heukelom over het reien en zeilen van de volière. Een initiatief genomen door vrijwilligers dat ondertussen alweer 38 jaar stand houdt.*

Van drassig weiland tot woonwijk

Het was, 1965, groen, landschap 's groen, de oostelijke zuidflank van het lintdorp Landsmeer, drassig weiland met koeien en schapen. Door de expansiedrift van Amsterdam raakte Landsmeer een deel van haar grondgebied kwijt. Landsmeer moest Kadoelen met daarin de Stentorstraat en Stoombootweg afstaan. Om Landsmeer

□ Wijk "Nieuwe Gouw" in wording. De foto is gemaakt omstreeks 1971.
Fotoarchief O.V.L.

te compenseren voor het verlies aan inwoners maar ook om de vraag naar eengezinswoningen in te vullen mocht Landsmeer een nieuwe woonwijk aanleggen.

Het werd Nieuwe Gouw aan de zuid-oostzijde van het dorp. De bouw werd uitgevoerd door Havenzathe een onderdeel van de investeringsgroep Blaauwhoed. Bij de bouw van de wijk Nieuwe Gouw werd ook een wijkpark aangelegd, een mooie buffer tussen het dorp en de noordelijke kant van Amsterdam. In het wijkpark werden diverse speelplekken, een volière en zelfs een kiosk gepland. De speelplekken en de volière zijn er gekomen, de kiosk bleek een te idyllisch plan.

De volière

Door Havenzathe werd de wijk Nieuwe Gouw een voliere met een ren voor kippen en een ren voor vogels geschonken. De eerste jaren werd de volière en de vogels door de gemeente onderhouden maar al snel bleek dat dit voor de gemeente een ondoenlijke zaak was, de kosten om elke dag een medewerker de dieren te verzorgen liepen te hoog op. De gemeente vond in Hennie de Vet als eerste een heel goede verzorger voor de kippen en vogels, jarenlang verzorgde hij ze elke dag tot Luilaknacht in 1986.

Luilak-nacht 1986, hanengekraai uit de sloot

In de vroege ochtend van een zaterdag in mei 1986 kwam er uit de sloot bij het Wijkpark plots gekukel en hanengekraai. Alle kippen van de volière zwommen in de sloot en zelfs treuriger, alle vogels waren gevlogen. Beide volieres helemaal leeg. Onverlaten hadden het niet meer zo stevige gaas stukgetrokken en alle kippen en vogels waren ontsnapt. Buurtbewoners visten de kippen en hanen uit de sloot maar de vogels waren niet

te vinden en vonden zeker een jammerlijke dood. Uit overleg door bewoners van Nieuwe Gouw met de gemeente Landsmeer bleek dat de gemeente eigenlijk wel meteen af wilde van de voliere en wilde zelfs tot sloop overgaan.

Initiatief van bewoners wijk Nieuwe Gouw, behoud volière

Een aantal bewoners nam het initiatief om de beide rennen van de volière van nieuw, stevig gaas te voorzien. Zij verzorgden huis aan huis in de wijk pamfletten om de initiatieven voor het behoud van de volière te steunen en mee te werken om het gaas te monteren. Gelijktijdig werden er ook meteen speeltoestellen geplaatst en allerlei zitbanken om straks heerlijk van de aanblik van de opgeknapte volière te genieten. De gemeente Landsmeer ondersteunde de initiatieven en stelde direct al het benodigde materiaal, gaas, gereedschap, zand en geld voor de aanschaf van nieuwe kippen en vogels be-

schikbaar. Twee weekenden waren vele buurtbewoners bezig om de beide rennen van de volière van het nieuwe gaas te voorzien en werden de kippen en vogels in hun nieuwe opgeknapte onderkomen gehuisvest. Sindsdien verzorgen meerdere buurtbewoners de volière en hun bewoners en eens per jaar is er een grote schoonmaakdag waarbij vele handen licht werk maken.

Voliere wijkpark Nieuwe Gouw een blijvend succes

Nu, 2016, 30 jaar later is de volière nog steeds een mooie, leuke trekpleister voor het hele dorp, zelfs oud-Landsmeeders wonend in Kadoelen komen vaak nog langs om te genieten. De Opknappdag op 27 augustus 2016 was overweldigend succesvol. Verheugend was het drankje van de gemeente Landsmeer, net als in 1986, aan de doeners voor hun inzet.

zaterdag 27 augustus : opknappdag volière wijkpark door buurtbewoners

WAARDEBON

Asjemenou, net een kleurenrolletje
ingeleverd en nu al een waardebon voor een

FIRMASTEMPEL

FOTO OOSTERLOO
Nieuwe Gouw 1
LANDSMEER - Tel. 5394

mini poster
voor 'n miniprijsje

9.95

1 SEP. 1986

DAT KAN ALLEEN BIJ DE ECHTE
KLEURENFOTO-SPECIALIST

Ijszeilen

de passie van Wim van Acker

Door: Henk van Breemen

CONSTRUCTIEWERKEN
W. P. VAN ACKER
TELEFOON K 2908-338. NA 8 UUR 379
LANDSMEER

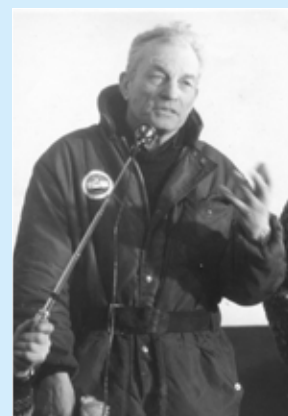
★
KNIPPEN
ZETTEN
WALSEN
RONDKNIPPEN
PROFIELWALSEN
PROFIELKNIPPEN
ARGONARC LASSEN
MACHINAAL SNUDEN
HUISVERMOGEN TOT 5 TON

★
LANDSMEER
ACKER
OOSTZAAN
KASOELEN
IJ-PONT

6 K.M. TEN NOORDEN VAN
AMSTERDAM
ZENDINGEN VANAF AMSTERDAM PER BOODER
BESTELHUIS: N.Z. VOORBURGWAJ. 40. TEL. 41584

In de Noord-Hollandse Courant van 13 november 1990 kwam ik het onderstaande artikel tegen. Het gaat over een wel zeer bekende Landsmeerder, Wim van Acker. Het ging niet over de machinefabriek maar over zijn grote hobby, het ijszeilen. Hij werd een jaar voor zijn overlijden door Irene Aartsma geïnterviewd, hij was toen 69 jaar oud. Wim van Acker overleed op 8 september 1991 en Landsmeer verloor een markant figuur. Wat op dit moment nog herinnert is de troosteloze aanblik van het bedrijfscomplex.

Wim van Acker werd geboren op 7 juli 1921 in de Kleine Beerstaat te Tuindorp-Oostzaan, Amsterdam-Noord. Zijn jeugdjaren verliepen niet al te rooskleurig. Hij vertoefde veel in Landsmeer en Den IJp. In de oorlogsjaren, 1940-1945, nam hij deel aan het verzet. In 1946 begon hij een machinefabriek in de voormalige eierpakhuizen van S.S. Goede, beter bekend als meester de Wit. Hij begon met het maken van speelgoed, maar al heel snel ging hij over tot het grotere, maar vooral het betere werk.

Dertig jaar lang verzamelde Wim van Acker antieke ijszeilboten. Niet te koop, bestond niet voor Wim van Acker. Het was een sport voor hem de schuiten toch “op een eerlijke manier” van de mensen te verkrijgen. In 1990 heeft hij de dierbare resultaten van zijn hobby aan de Vereniging Oud-Monnickendam overgedaan met als

enig doel dat de boten weer over het ijs zullen glijden. De Vereniging Oud-Monnickendam heeft inmiddels de vele ijszeilboten die ze al bezaten ondergebracht in de Stichting IJsschuiten Gouwzee. Wim van Acker was commodore van de ijszeilvereniging “DN-Europe” Hij verzamelde ijsbootjes zoals een ander beertjes spaart.

□ Wim van Acker aan het ijszeilen in een historische ijsschuit op De Breek. Mogelijk is dit de befaamde “De Prins Hendrik” De ijsschuit wordt begeleid door een escorte van personen op de prikslee.
Fotoarchief O.V.L.

Hij bezat vijftien boten en die lagen bij Wim van Acker veilig achter slot en grendel. Hij besloot de ijsschuiten over te dragen “Oud-Monnickendam”. Wim van Acker was trots op een donkerbruine houten schuit met tientallen houtwormgaatjes. Deze dateert nog uit 1847. Hij had aan de restauratie van deze en andere schuiten in meer dan dertig jaar heel wat uren besteed. De meeste boten uit Wim van Ackers collectie waren ongeveer honderdvijftig jaar oud, zoals ook een prachtig wit-groen schuitje met houten zeehondjes aan weerszijden. Dit was zijn lievelingsboot. Die wilde hij niet verkopen, die wilde hij aan zijn dochter geven. Het verhaal gaat dat nog steeds één, en misschien was het de eerder genoemde ijsschuit wel, op één van de zolders van de voormalige pakhuisen zou liggen.

Het had maar een haar gescheeld of de schitterende collectie ijszeilboten was aan de neus van “Oud-Monnickendam” voorbijgegaan. Wim van Acker gaf het eerlijk toe..... Hij had vier gegadigden. Van een particulier kon ik een aanzienlijk hoger bedrag krijgen dan twee verenigingen me boden. Hij zag liever dat de schuiten naar een vereniging gingen, want dan wist hij tenminste zeker dat ze weer op het ijs terechtkwamen.

De Monnickendamse vereniging was voor de aankoop afhankelijk van een subsidie van de gemeente

Monnickendam. Een dag voor de gemeenteraad een beslissing zou nemen, twijfelde Wim van Acker nog. Als de vereniging ze wilde kopen was haast geboden, want de koop met één van de andere drie gegadigden was bijna rond. Oud wethouder van Monnickendam, Jo Engelvart bracht op het laatste moment redding. De oud wethouder was een vriend van Wim van Acker. De oud wethouder belde Wim van Acker op vroeg, je zou me een groot plezier doen als je de ijsschuiten aan de vereniging “Oud Monnickendam” zou schenken. Wim van Acker kocht in 1960 zijn eerste ijszeilboot. Vanaf dat moment werd het voor Wim van Acker een obsessie. Als hij vernam dat iemand een ijszeilboot had, dacht hij “die is vast veel mooier” en dan wilde hij die ijszeilboot in zijn bezit hebben.

De ijszeiler maakte er een sport van schuiten die ‘niet te koop waren’ toch van mensen los te praten. Sommige eigenaren hadden de bootjes gewoon in de tuin liggen waardoor ze enorm achteruit gingen. Dat vond hij zonde. Wim van Acker had wel een ruimte om de boten droog en koel te bewaren. Wim van Acker had natuurlijk ook de middelen om ze te kopen. Wim van Acker tikte overal ter wereld ijszeilboten op de kop. In zijn collectie zaten exemplaren uit Tsjechië, Slowakije, Polen en Duitsland, maar het grootste deel was afkomstig uit Nederland. Twee boten waren eigendom van de Jonkers uit Monnickendam en de fiere “De Prins Hendrik” heeft Wim van Acker eveneens van een Monnickendamse familie gekocht. Zijn belangstelling voor eeuwenoude ijszeilboten werd gewekt door zijn grote hobby, het ijszeilen. In dertig jaar won hij aardig wat

□ Wim van Acker gefotografeerd tijdens een ijszeilwedstrijd in Polen.
Fotoarchief O.V.L.

internationale prijzen. Hij bezette zelfs een elfde plaats op de wereldranglijst. Van 1968 tot 1979 en nog eenmaal in 1981 was hij Nederlands kampioen. Ook in 1989 wist de 69-jarige Wim van Acker ook nog een paar prijzen in de wacht te slepen. Jarenlang heeft hij de scepter over ijszeilvereniging DN-Europe gezwaaid.

De voormalige voorzitter van de vereniging “Oud-Monnickendam”. Dhr. D. Oosterveld, was ontzettend blij dat het gelukt was de collectie ijsschuiten van Wim van Acker in handen te krijgen. De vereniging wilde de zeilboten zo spoedig mogelijk weer op het ijs van de Gouwzee laten glijden. Dhr. Oosterveld, “Eeuwenlang zwierden de Monnickendammers in hun ijszeilbootjes over het ijs. Dit sprak in Monnickendam erg aan, en nog steeds. De club heeft fl 42.500 voor de veertien boten betaald. Nog eens tienduizend gulden was nodig om een deel van de boten op te knappen. Met de subsidie van de gemeente Monnickendam had de vereniging nog een tekort van fl 25.000. De rest moest door eigen geld opgebracht moeten worden.

Jarenlang wilde Wim van Acker geen afstand doen van zijn privé verzameling. Tegen zijn kinderen vertelde hij, als ik kom te overlijden, wil ik dat jullie de ijszeilboten in kleine stukjes hakken. Hij wilde niet dat ze bij musea terechtkomen. Die hadden er toch geen cent voor over. De ijszeiler had de boten namelijk verschillende malen te koop aangeboden aan musea, maar deze wilden ze alleen voor niets hebben. Pas later hoorde Wim van Acker van het bestaan van ijszeilverenigingen. Tot zijn vreugde bleken deze meer voor zijn collectie over te hebben. Wim van Acker vond het niet gemakkelijk om afstand te doen van zijn collectie. Toch was hij tevreden dat de vereniging “Oud-Monnickendam” zich nu over zijn verzameling had ontfermd. Wim van Acker hoefde zijn collectie niet voor het geld weg doen. Hij vond het belangrijk is dat ze behouden bleven en weer op het ijs terechtkwamen.

Bronnen:

Noord-Hollandse Courant
Irene Aartsma
Croosduyker 29
Waterlands Archief

Weet je nog wel ?

Door: Jan van Noord

Toen ik van de week nog weer eens zat te bladeren in één van de boekjes waar ons dorp Landsmeer in oude foto's en ansichtkaarten staat afgebeeld, om voor het nageslacht de oude tijden zichtbaar te bewaren,

Daar kwam ik het plaatje van het Tuinpad tegen. Dit was de oude naam voor de van Beekstraat. Het was ook werkelijk een pad, want als ik het zo bekijk, konden twee paard en wagens elkaar daar niet passeren. Uitwijken was ook niet mogelijk, want aan beide kanten van de weg liep een sloot. Wat mij echter nog het meeste opviel waren de bruggen naar de huizen. Het Tuinpad was zijn tijd ver vooruit, want de bruggen waren laag.

In de rest van het dorp waren de bruggen hoog, en moesten kunnen wippen of draaien. Maar als ik deze foto goed bekijk, waren het allemaal vaste bruggen. Dit kwam zeker doordat er in de sloten ter weerszijde van het Padje geen verkeer was. Het was niet mogelijk door de ondiepte, of doordat er geen aansluiting met ander vaarwater was! Overal elders was dit in ieder geval wel mogelijk, omdat daar wel vaart was.

□ Van Beekstraat ter hoogte van nu 29. We zien op de foto uit 1914 opa Pronk, met als bijnaam “Kippige Beetje”. Het kleine meisje is Jans Pronk. Fotoarchief O.V.L.

Aan de straatkant waren ze meestal drie of vier treden hoog en liepen op het erf wat schuin naar beneden, zodat je daar maar een of twee treden af hoefde. Tevens moesten de bruggen kunnen draaien of wippen, voor als er platten of gondels door moesten die hoger beladen waren dan de brug in gesloten toestand. Ik weet nog dat er gasleidingen aangelegd moesten worden. Deze werden op een bepaalde diepte door de sloot gelegd. In tegenstelling tot Oostzaan waar de leidingen boven de sloot kwamen, en wel 1½ á 2 meter hoger dan de brug in gesloten toestand. De boeren daar moesten er met het vervoer van hooi, wat nog al licht is, ook goed rekening houden. Op het Padje had men met al deze zaken geen rekening te houden. Ik denk dan ook dat daarom eerst de sloot aan de ene kant en later de sloot aan de andere kant gedempt werd. Dit zal zeer zeker ook gedaan zijn met het oog op het “verkeer”. Maar, waar ga je een sloot in Waterland mee dempen? Onze voorvaders deden dit met rap, want daar was genoeg van en de prijs zal er ook wel naar geweest zijn. Voor diegenen die niet weten wat rap is, dat is afval bij de verwerking van hout. Groffer dan zaagsel, maar ook net geen krullen. Het werd veel gebruikt als strooisel in de kippen en

eenden hokken. Ik denk dat er in het dorp wel meerdere handelaren in waren. Ze haalden het bij de fabrieken die eierenkisten e.d. maakten en venten dit uit bij de pluimvee houders. Om de sloten te dempen haalde men rap bij de “Maliebaan”. Nee, niet in Utrecht, maar dit was de bijnaam van Klaas Vet. Eén van de rap handelaren. Ik denk dat met Arie Bakker, bijgenaamd “Tuf” en zijn schoonzoon, dit beroep in ons dorp uitgestorven is. Maar terug naar de sloot. Door die te dempen met rap, vulde men de sloot eigenlijk met hout en hout blijft op het water drijven; had dus, al werd dit later met grond afgedekt, een tillende werking. Dat de Landsmeeders daarmee hun tijd ver vooruit waren las ik na de oorlog in de krant. Ergens in Noord Holland werd een weg gelegd op geperste pakken rap. Een brede sleuf werd er mee opgevuld om in het drassige land een goede ondergrond te krijgen. Dit was door knappe ingenieurs uitgedacht. Nou de Landsmeeders wisten dit al veel eerder en ze wisten ook wat zo’n weg kon hebben, want toen in 1976 ons dorp steeds meer ging uitbreiden, moest er zand komen om de grond voor het plan Lujendijk bouwrijp te maken. Dit zand zou worden aangevoerd vanuit het Noord Hollands kanaal, want via het Twiske ging niet meer. Dit was in 1924 nog wel het geval bij de aanleg van de toen nieuwe begraafplaats. Als kind zwommen we daar wel aan het zandhoekje, dat gevormd was door in het water gevallen zand.

□ Arie Bakker(Tuf) met zijn paard en wagen op de Dorpsstraat. Op de achtergrond de Gereformeerde kerk. Arie Bakker was woonachtig op het Noordeinde 67. Fotoarchief O.V.L.

Dat heeft toen voor heel wat moeilijkheden gezorgd

Als dit door zou gaan, ging er elke minuut een auto met zand over het Padje, en dit zou niet ten goede komen aan de weg en aan de aangrenzende huizen. Dit was volgens de verontrustte bewoners dan ook uitgesloten. Op een vergadering in de Voorhof ging het er daarom ook nogal heet aan toe. De berekeningen en plannen van de knappe koppen werden door de bewoners van de tafel geveegd: “Over ons Padje, nooit!” Er gingen zelfs stemmen op, dat de straat open gebroken zou worden als de plannen door zouden gaan. Toen is besloten om via pijpleidingen het zand naar de plaats van bestemming te transporteren. Deze oplossing was wel wat duurder, maar voor het Padje beter, want we zijn allemaal Landsmeeders, maar het Padje heeft iets eigens, ik weet niet hoe ik het omschrijven moet, maar het is wel zo, kom niet aan het Padje, want dan kom je aan ons.

Nee dat moest nu met vrachtauto's, via de Van Beekstraat, naar het plan Luijendijk gebracht worden.

Door: Dick Keijzer

“HET ZAL WEL AAN DE ACCU LEGGE”

In de periode 1950 - 1980 kon de automobilist in Den IJp en Landsmeer op maar liefst vijf locaties tanken. In Den IJp bij Jan de Vries (Jan Barn) vlak bij de Molenzijk en bij het voormalige café van IJs Wals, waar Oostzaner Klaas Dil een pomp had. In Landsmeer werd benzine of diesel getapt in de Dorpsstraat bij de BP-pomp of bij

LADA-garage Ridderbos (daarvoor smederij Horstman) en Wolf (Renault) aan het Zuideinde. Al deze tankstations zijn verdwenen, vooral omdat de milieu-eisen de laatste jaren aanzienlijk zijn aangescherpt en het voor een kleine ondernemer onmogelijk werd een tankstation rendabel te exploiteren.

De oudste benzinepomp in het dorp was die van Jan Visser in de Dorpsstraat. U ziet hem hier voor zijn huis op de foto staan, links vooraan zelfverzekerd leunend tegen een auto. Het is een foto uit ca. 1928 en de benzinepomp is niet zichtbaar. Verder op de foto van links naar rechts een nog zeer jonge Ernst Rijswijk (de vader van O.V.L.-penningmeester Jan Rijswijk!), een monteur, Cor de Boer, Simon Horstman, Jan Horstman en Aart de Lange. Op het bord in de dakgoot staat "rijwielen en motoren". Daarmee was Jan Visser begonnen. Later kwamen er ook auto's in zijn assortiment. Als een klant met een defect aan zijn auto bij Jan kwam was zijn antwoord bijna altijd: "het zal wel aan de accu legge". Dat gaf hem de bijnaam Jan Accu. Let op, het is een bijnaam en beslist geen scheldnaam daarvoor is tot op de dag van vandaag de sfeer in onze dorpen te gemoeidelijk of liever te 'gemoedereerd' zoals men in Den IJp pleegt te zeggen. Waar is de foto genomen? Alleen de herinnering helpt de plek te lokaliseren, want alles is verdwenen! Nu is hier het pleintje bij de apotheek en de ingang van Deen op de hoek van de Dorpsstraat en de Burgemeester Postweg. Het huis op de achtergrond was café en feestzaal van "Het wapen van Landsmeer". Als u bij de kassa van Deen afrekent staat u denkbeeldig aan de bar van "Het Wapen".

dampretoursysteem en uiteraard met een mogelijkheid LPG te tanken. Met die verhuizing waren alle tankstations uit Den IJp en Landsmeer definitief verdwenen.

Vorige week fietste ik door Luijendijk Zuid. Er stonden een paar mannen bij een auto die niet wilde starten. Ze keken met kennersblikken onder de motorkap. Ik riep nog "het zal wel aan de accu legge", maar het grapje kwam niet over. Import natuurlijk. Toch zijn nieuwe bewoners welkom in ons dorp en ze mogen ook nog lid worden van de Oudheidkundige Vereniging. Bij ons kunnen ze inburgeren!

Tot slot: het is zelfs Bert Leguijt, die een enorme verzameling stambomen in computerbestanden heeft en ons genealogisch geweten is, niet gelukt te achterhalen waar en wanneer Jan Visser is overleden. Hij is geboren in 1897, maar na zijn verhuizing uit Landsmeer is Bert zijn spoor bijster. Als iemand het wel weet meldt het dan even.

Jan Visser laat zijn oude huis slopen en er komt nieuwbouw met daar achter een moderne garage. U ziet dat huis achter de BP-pomp staan op een foto die Joop Schmidt in de 80-er jaren heeft gemaakt. Jan Visser vertrekt, Jaap Doorn uit 't Zand neemt de zaak als Simca-dealer over en gaat ook in het huis wonen. Niet lang overigens, want Piet en Alie Bekebrede zijn al snel de volgende bewoners tot het huis en garage in het begin van deze eeuw gesloopt worden om plaats te maken voor Deen en de apotheek. Na Doorn wordt de garage ook nog beheerd door Hooyberg (Simca maar ook Mitsubishi en SAAB) en later door Opel-dealer Zeilemaker. Al die tijd blijft de BP-pomp in gebruik. Toch, aan een tankstation in een woonwijk, bij een drukke Dorpsstraat kleven allerlei bezwaren en nadelen. Het lossen van grote tankauto's kan gevaarlijk zijn, geeft overlast voor het verkeer en een installatie om LPG te tanken mag op deze locatie niet. In 1991 wordt de Ringweg rond Amsterdam in gebruik genomen. Het BP-tankstation wordt verplaatst naar de IJdoornlaan aan de noordzijde van de A10 nog precies binnen de gemeentegrens van Landsmeer. Een uiterst modern tankstation met vloeiستofdichte vloeren, olieafscheiders, een

Met dank aan de familie Bekebrede, familie de Vries, Bert Leguijt, Henk Geugjes en Alie Wals-Wals.

Oudheidkundige Vereniging Landsmeer
organiseert een

Foto-tentoonstelling “Rondom de Keering”

**zaterdag en zondag
21 en 22 april 2018
van 10.00 tot 17.00 uur**

**Meer dan 600 foto's van scholen, winkels, nijverheid enz., gelegen
aan de Dorpsstraat**

DORPSHUIS

Calkoenstraat 27 - 1121 XA Landsmeer